

Замисляме ли се?

Когато празнуваме нещо, замисляме ли се защо го празнуваме? Например когато чествуваме освобождението на България от робство питаме ли се как е станало това и кои са хората, които са го извършили? Защо са го извършили и какво им е струвало да го извършат? Опитваме ли се да си представим как бихме се чувствали ние, ако бяхме на тяхното място? Щяхме ли да сме способни да оставим уюта на собствения си дом и да тръгнем да се бием срещу врага в студ и пек, в глад и неспане, в несигурност и опасност, без да знаем дали ще оцелеем и дали ще се върнем здрави и невредими?

Господ Исус Христос е направил точно това – оставил е превъзходството на небето, за да слезе на грешната земя и да се бие с врага, за да ни освободи от робството на греха и да ни направи достойни за Него и приети от Неговия Отец на небето: *„Имайте в себе си същия стремеж на ума, който беше и в Христос Исус; който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва да държи като плячка равенството с Бога, а ограби Себе Си, като взе образа на слуга и стана подобен на хората, и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст“* (Посланието до филипяните 2 гл., 5 – 8 ст.).

Бидейки Бог и несравнимо по-висш и по-можещ от Своето творение,

Господ Исус Христос е могъл да се роди и да живее като Човек, за да извърши това, което човекът не може да извърши: да преживее окончателната му смърт (пълното му отделяне от Бога – с дух, душа и тяло) и да възкръсне отново в живот, с който да обдари всички, които желаят да Го приемат, превръщайки ги в Божи деца: „В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало. В Него беше живот и животът беше светлината на хората. И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я схвана. ...това беше истинската светлина, която, идеща на света, осветлява всеки човек. Той беше в света; и светът чрез Него стана; но светът не Го позна. При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха. А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божи деца – на тези, които вярват в Неговото Име; които се родиха не от кръв, нито от плътска воля, нито от мъжка воля, а от Бога. И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина“ (Евангелието според Йоан 1 гл., 1 – 5 ст. и 9 – 14 ст.).

Замисляме ли се как бихме чествали рождението на някой, който ни е умил от цялата мръсотия, с която сме се изцапали, докато сме ходили в калта, и ни е облякъл с чисти дрехи „без петно или недостатък“, за да ни представи пред лицето на Отца, който не може да търпи нищо мръсно или грешно и в чието присъствие изгаря всякаква нечистота? „Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, който обитава вечността, чието Име е Светият: Във високото и свято място обитавам, и при онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушените“ (Книгата на пророк Исаия 57 гл., 15 ст.).

Бихме ли само яли, пили и се веселили, без да Му се поклоним и да Му благодарим, и без да поискаме да се променим, така че да Му се харесаме и да Го зарадваме с всичко, което мислим, говорим и правим? „Той ти е известил, човече, какво е добро. И какво иска ГОСПОД от теб, освен да вършиш правда, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог“ (Книгата на пророк Михей 6 гл., 8 ст.).

даваха утеха в скръбните сърца.

Своите по име канеше да дойдат
Негови да станат духом и в дела,
Светлината свята даром да раздават,
за да стане светла цялата Земя.

Мракът разгневи се, с ада съюзи се,
Божия Спасител върза за дърво,
мислейки, че може кръст чрез смърт да сложи
на живота вечен, станал зарево.

Бог на смърт издържа; Той е дух безкраен,
земните предели са за Него зрак.
Той е като птица, кацнала в полето,
за да грабне плячка, и да литне пак.

Греховете наши Той чрез смърт платил е,
ставайки виновен, без да има грях,
и сърцата наши с Духа Свят умил е,
за да бъдат чисти, живи и без страх.

Бог Сина Си верен мощно възкресил е,
върщайки Го в слава в Своето небе,
да царува вечно с хората спасени,
вярващи, че Господ станал е Дете.

„Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и Името Му ще се нарече: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира. Разширяващата се власт и мирът няма да имат край на престола на Давид и над неговото царство, за да го утвърди и поддържа чрез правосъдие и чрез правда, отсега и до века. Ревността на ГОСПОДА на Войнствата ще извърши това“ (Книгата на пророк Исаия 9 глава, 6 и 7 стих).

Честито Рождество Христово!

Повече можете на прочетете на: www.lilav.bg и treecross.bg

си най-малък между юдовите началства, защото от теб ще произлезе Вожд, който ще пасе Моя народ Израил.“ Тогава Ирод повика тайно мъдреците и внимателно научи от тях времето, когато се е явила звездата. И като ги изпрати във Витлеем, каза: Идете, разпитайте внимателно за Детето; и като Го намерите, известете ми, за да отида и аз да Му се поклоня.

А те, като изслушаха царя, си тръгнаха; и ето, звездата, която бяха видели на изток, вървеше пред тях, докато дойде и спря над мястото, където беше Детето. А като видяха звездата, се зарадваха с много голяма радост. И като влязоха в къщата, видяха Детето с майка Му Мария, паднаха и Му се поклониха; и като отвориха съкровищата си, Му принесоха дарове – злато, тамян и смирна. А понеже бяха предупредени от Бога насън да не се връщат при Ирод, те си отидоха през друг път в своята страна.

А след като си отидоха, ето, Господен ангел се яви насън на Йосиф и каза: Стани, вземи Детето и майка Му и бягай в Египет, и остани там, докато ти кажа, защото Ирод ще потърси Детето, за да Го погуби. И тъй, той стана, взе Детето и майка Му през нощта и отиде в Египет, където остана до смъртта на Ирод, за да се сбъдне реченото от Господа чрез пророка, който казва: „От Египет повиках Сина Си“ (Евангелието според Матей 2 гл., 1 – 15 ст.).

Бог е станал дете

Бог в света роди се, в плът и кръв яви се,
на земята грешна Светлина изгря.
Светлината свети мрака да прогони
и направи път за храм на Светостта.

Мракът озлоби се, страшно разяри се,
Бебето потърси с меч да поразим.
Но Детето свято Бог запази цяло
и Го скри от мрака да расте на дни.

Бебето порасна, Мъж голям израсна,
трудейки се здраво с двете Си ръце.
Хората целеше и слова редеше
за живота верен тук и на небе.

Знание и мъдрост, истина и святост
учеха на вяроност хората в света.
Милост и прощение, благост и спасение

Защото Бог е дошъл преди две хиляди години веднъж, за да стане Човек и да понесе гнева на Отца за нашите прегрешения, но Той ще дойде отново още веднъж на кон и с лък в ръка, за да съди света, и тогава няма да има жертва за грях за отхвърлилите Го сега, а „едно огнено негодувание, което ще пояде противниците“ (Посланието до евреите 10 гл., 31 ст.). „Защото още твърде малко време и ще дойде Този, който има да дойде, и няма да се забави. „А Моят праведник ще живее чрез вяра“; и „ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми.“ Ние обаче не сме от онези, които се дърпат назад за погубел, а от тези, които вярват и душата им се спасява“ (Посланието до евреите 10 гл., 37 – 39 ст.).

О, свята нощ!

О, свята нощ, роди ни се Спасител
и Бог дойде да живее в света.

Цяла земя огряна бе с лъчите
на свят живот побеждаващ смъртта!
Светът за миг изпълни се с надежда,
заря разкъса мрака на нощта!
Ангелски хор запя във висините:
„Роди се Бог!“ И видяхме светостта!
Роди се Той и видяхме светостта!

Нека сега се вгледаме в лика Му
и се изпълним с възхита в сърца!
Нека с уши се вслушахме в гласа Му
и се научим на правда в ума!
Животът е безгрешен и всеславен
и вечността е дом на светостта.
Бог е велик! Да паднем на колене
и славим Го, че донесе светлина!
Да славим Бог, че донесе светлина!

Той царски трон в небето си остави
и се роди, за да бъде Слуга.
Своя живот на кръста изостави
и потопи се на Бога в гнева.
Живота Негов даде ни в замяна:

да бъдем живи вечно и сега!
Бог е любов! Той Себе Си пожертва
и даде ни да познаем любовта!
Той даде ни да познаем любовта!

О, Рождество, донесло избавление
и път обратен към свято небе.
Ти възкреси надежда за спасение
чрез Бог приел образ в плът на Дете.
Очаква ни насита и блаженство
и радост вечна в Дома на Отца!
О, Боже свят, пренесъл ни в безкрая
да бъдем с Теб едно във вечността!
О, Боже наш, дарил ни вечността!

По музиката на „О, свята нощ!“, Адолф Адам

„А рождението на Иисус Христос беше така: след като майка Му Мария беше сгодена за Йосиф, преди да се бяха съединили, тя се намери бременна от Светия Дух. А мъжът ѝ Йосиф, понеже беше праведен, а пък не искаше да я изложи, намисли да я напусне тайно. Но когато мислеше това, ето, Господен ангел му се яви насън и каза: Йосифе, сине Давидов, не се бой

да вземеш жена си Мария, защото заченатото в нея е от Светия Дух. Тя ще роди син, когото ще наречеш Иисус, защото Той е, който ще спаси народа Си от греховете му“ (Евангелието според Матей 1 гл., 18 – 21 ст.).

„А в онези дни излезе заповед от император Август да се направи преброяване на целия свят. Това беше първото преброяване, откакто Квириний управляваше Сирия. И всички отиваха да се записват, всеки в своя град. Тръгна и Йосиф от Галилея, от град Назарет, за да отиде в Юдея, в града на Давид, който се нарича Витлеем, защото беше от дома и рода на Давид, и да се запише с Мария, която беше сгодена за него и беше бременна. И когато бяха там, се навършиха дните ѝ да роди. И роди първородния си Син, пови Го и Го положи в ясли, защото в гостилницата нямаше място за тях.

А на същото място имаше овчари, които живеяха в полето и стояха на нощна стража около стадото си. И Господен ангел застана пред тях и Господната слава ги осия; и те се изплашиха много. Но ангелът им каза: Не се бойте, защото, ето, аз ви благовестявам голяма радост, която ще бъде за целия народ. Защото днес ви се роди в града на Давид Спасител, който е Христос Господ. И това ще ви бъде знакът – ще намерите един Младенец, повит и лежащ в ясли. И внезапно заедно с ангела се появи многобройно небесно войнство, което хвалеше Бога, като казваше: Слава на Бога във висините и на земята мир между хората, в които е Неговото благоволение!

Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овчарите си казаха един на друг: Нека отидем сега във Витлеем, за да видим това, което е станало, което Господ ни изяви. И дойдоха бързо и намериха Мария и Йосиф, и Младенеца, който лежеше в яслите. И като видяха, разказаха онова, което им беше известно за това Дете. И всички, които чуха, се учудиха на това, което овчарите им казаха. А Мария спазваше всички тези думи и размишляваше за тях в сърцето си. И овчарите се върнаха, славещи и хвалещи Бога за всичко, което бяха чули и видели, както им беше казано“ (Евангелието според Лука 2 гл., 1 – 20 ст.).

„А когато се роди Иисус във Витлеем Юдейски в дните на цар Ирод, ето, мъдреци от изток пристигнаха в Ерусалим. И казаха: Къде е родилият се Цар на юдеите? Защото видяхме звездата Му на изток и дойдохме да Му се поклоним.

Като чу това, цар Ирод се смути, и цял Ерусалим с него. Затова събра всички народни главни свещеници и книжници и ги разпитваше къде трябваше да се роди Христос. А те му казаха: Във Витлеем Юдейски, защото така е писано чрез пророка: „И ти, Витлееме, земя юдова, никак не